

lemslande. For Danmark kan bevarelsen af det sikkerheds- og forsvarspolitiske samarbejde med Norge bedst ske inden for Atlantpagtens rammer.

Det bør også fremhæves, at Den Atlantiske Alliances tolerancerammer har været så vide, at de to nordiske lande har kunnet føre en politik, der på fundamentale områder (stationering af fremmede styrker og kernevåbenforbehold) afviger fra flertallet af alliancemedlemmernes politik.

Contra-argumenter:

4. De problemer, der opstår som følge af den eksisterende indflydelsesstruktur inden for NATO, kan næppe løses gennem nye konsultationsordninger, der har en tendens til at blive svækket med tiden og til at fastlåse den eksisterende ulige tyngde i beslutningerne. Skal de vesteuropæiske nationer varetage deres egne interesser og yde USA et relevant modspil i løsningen af alliansens opgaver, er det nødvendigt, at de påtager sig et større ansvar og søger at formulere en mere langsigtet fælles sikkerhedspolitik. Dette kan kun ske i fora, der ligger uden for den egentlige NATO-struktur.

5. Frankrig ønsker ikke at blive integreret i den eksisterende NATO-struktur og har modsat sig alle initiativer, der kunne tænkes at indebære en form for skjult integrering og begrænsning af landets selvstændighed. Af denne grund har Frankrig ikke villet være med i Eurogruppen, og af samme grund har Frankrig sat snævre rammer for IEPG's arbejdsområde. Forsøg på at opbygge en »europæisk søjle« omkring fora som Eurogruppen eller IEPG vil ikke bidrage til at inddrage Frankrig i bestræbelserne på at skabe en særlig europæisk forsvarsidentitet.

6. Efter års stilstand er de europæiske integrationsbestræbelser atter inde i en dynamisk fase, hvor der bevidst arbejdes hen imod en stadig snævrere sammenslutning af de vesteuropæiske lande. Det ville stride mod den ånd, der bærer det europæiske integrationsarbejde i disse år – og gøre tankerne om en snævrere sammenslutning meningsløse – hvis det sikkerhedspolitiske område helt blev holdt uden for samarbejdet og forblev i en atlantisk ramme.

7. De vesteuropæiske nationer har i alt for mange år vænnet sig til, at amerikanerne har påtaget sig ansvaret for deres sikkerhed og har løst deres sikkerhedspolitiske problemer. I det lange løb er det skadeligt for landenes selvrespekt og betænkeligt ud fra et interessesynspunkt, at de er så afhængige af USA, som tilfældet er, og at afgørelser af største betydning for deres ve og vel måske træffes, uden at de har lejlighed til at gøre deres fulde indflydelse gældende.

Udbygning af EPS

Pro-argumenter:

8. EPS er et efterhånden vel indarbejdet europæisk organ, hvis virksomhed ligger i forlængelse af samarbejdet i EF; det kan derfor være et velegnet grundlag for den selvstændige europæiske forsvarsidentitet. Der er en voksende europæisk forståelse for, at EPS's ambitioner om at tale med én stemme ikke kan realiseres, uden at det sikkerhedspolitiske perspektiv inddrages i fuld udstrækning. Dette sker allerede i vidt omfang inden for Det Europæiske Råd, hvor der ikke skelnes mellem de forskellige sagsområder, og det er derfor sandsynligt, at EPS gradvis afvikler de hidtidige begrænsninger for, hvad der kan diskuteres inden for dets rammer.

9. Med lanceringen af det indre marked har de europæiske samarbejdsbestræbelser taget et langt skridt fremad. Det vil derfor være naturligt, at det sikkerhedspolitiske område følger med i denne udvikling. I og med at der etableres et fælles vesteuropæisk industripolitisk »regime«, der også vil omfatte rustningsindustrien, vil der være skabt et incitament til også at inddrage forsvarsproduktionssamarbejde i EF/EPS-samarbejdet. Dette vil derfor gradvis kunne overtage nogle af de funktioner, som Eurogruppen og IEPG hidtil har varetaget.

10. EPS er det bredeste europæiske udenrigspolitiske samarbejdsorgan, både med hensyn til medlemmer og til de emner, det behandler. En yderligere satsning på EPS vil på den ene side modvirke de tendenser til skabelse af et Europa i to hastigheder, der implicit ligger i WEU-samarbejdet, og på den anden side skabe muligheder for udvikling af en bredere europæisk platform i sikkerhedspolitikken. En fælles